

Létra

Mesterházy
Balázs

„És álmot látott: Egy létra volt a földre állítva, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le.” (1Móz 28,12)

„Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem.” (1Móz 32,27)

Szeretem a júniusokat. Immár hatodik éve folyamatosan táborozom, többnyire a Balaton partján. Soproni fiatalokkal. Olyanokkal, akik kérdeznek. Akik érdekesekeket és néha durvákat is kérdeznek. Az elmúlt évben kicsit felbosszantottak, mert mindenki létra akart lenni. Előkerült ugyanis ez a mondat Weöres Sándortól: „Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

Alattam a föld: Révfülöp. Fölöttem az ég: az Úristen. Bennem a létra. Bennem a létra? Valóban bennem van a létra? Valóban elérhetek én is földről Isten valóságáig? Valóban megtapasztalhatom én is az ő áldását a saját életemben? Valóban bennem a létra? Valóban kaphatok én is áldást? Valóban indulhatok én is útnak Isten áldásával? Vagy ennél egy kicsivel több kell? – Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket fogalmaztak meg fiatal licisták a tábor végére.

Összefoglalva akkori hetünk témáját: Jákóbbal foglalkoztunk, akiről elmondhatjuk, hogy bizony a második vonalban kezdi az életét. Bátyja erősebb, már a kezdetektől életrevalóbb nála. Életük állandó rivalizálás kisgyerekkortól a felnőttkorig. Jákób – ahogyan a neve is mondja – csaló természetű. Többre vágyik a második vonalnál, vannak vágyai és ambíciói.

Nem csupán a testvérét akarja felülmúlni, de apjának is bizonyítani akar: ő is érdemes az apai áldásra. Igaz, azt is csalással szerzi meg, nem gondolva testvére, apja és Isten haragjára. *Először a nyomorúságban, otthonról való menekülése közben döbben rá Isten jelenvalóságára.* Megijed hatalmától, de meg is alázkodik előtte. Isten ígéretet ad neki, és Jákób belekapaszkodik ebbe az ígéretbe, mint életének egyetlen valamirevaló perspektívájába, lehetőségébe. Álmában egy létra van a földre állítva, amelyen az Úr angyalai fel-le járnak (1Móz 28,12). Van tehát kapcsolat menny és föld között. Igaz tehát a reménység: nem vagyunk egyedül, mert Isten figyel és gondol ránk. Igaz az imádság sora is, amely új értelmezést nyerhet itt: *legyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy itt, a földön is.*

Jákóbnak még nagy utat kell bejárnia, míg békében hazatérhet. *Ki kell békülnie* önmagával, Istennel, testvérével. El kell nyernie azokat az áldásokat, amelyeket Isten neki készített elő. A tékozló fiak, mire hazatérnek, már gazdagok. Jákób lelki fejlődésébe bepillantást nyerni és annak mélységeit átérezni kiváltság: Isten áldása!

Ha ezt az áldást akarjuk igazán őszintén magunkénak érezni, akkor néhány dologra nekünk is figyelniünk kell! Nézzük csak meg, milyen gondolataink támadnak Mózes 1. könyve 32. fejezetének olvasása közben.

Egyedül

Jákób előreküldi az állatait, a családját, és egyedül marad. Néha egyedül kell maradnunk. Kell, mert akkor vagyunk lélekben megszólíthatók. Kell, mert akkor tudjuk a legőszintébb kérdéseinket feltenni – az Úristennek. Kell, mert akkor tudunk Istennel igazán tusakodni. Kell, mert akkor tudjuk a saját kérdéseinket lelkünk mélyén meghallani. Kell, mert akkor tudunk Istennek válaszolni. Kell, mert akkor tudjuk az ő kérdéseit is meghallani. Néha igenis arra van szükség, hogy ne vegyük körbe magunkat mindennel és mindenkivel, mert a zaj ugyan látszólagos társaságot ad, de a csendben sokkal tisztábban megszólalhat Isten.

Tusakodás

Nem bír vele... valakivel nem bír Isten... Jákóbbal nem bír... Annyira megerősödött, hogy nem bír vele... Ám mégsem engedi el. Nem ereszti el, amíg meg nem áldja. Hiszen Jákób követeli: „*Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz engem.*” (1Móz 32,27) *Engem! Végre engem, és nem csak azt, akiről azt hiszed, hogy nem én vagyok, hanem engem!* Végre igazi, érvényes áldás Istentől! Nem engedlek el – mondja Jákób –, amíg meg nem áldasz engem.

Névváltoztatás

Mi a neved? Ez az egyik kedvenc kérdésem a Bibliában. Komolyan megmosolyogtató, ahogy Isten megkérdezi Jákóbtól, hogy mi a neve!? Mintha nem tudná, mintha nem lett volna ott a születésétől, sőt még azt megelőzően az ígéretnél... Mintha nem kísérte volna végig figyelemmel az életét... Nyilvánvaló, hogy más miatt kérdezi – a név jelentéséhez van köze! Jákób azt jelenti: *csaló*. Azt akarja Isten, hogy Jákób ezt saját maga mondja ki. Mondja ki, hogy jákób vagyok. Hogy csaló vagyok. Itt vagyok. És ekkor Isten azt mondja, hogy ezentúl nem így hívnak, hanem Izraelnek.

Jön Isten, és azt mondja, hogy ha felvállalod bűneidet, ha felvállalod önmagadat, akkor én nyíltan és egyenesen is meg tudlak áldani. Nem kell itt a kiskapukat keresni, nem kell a csalás útján tovább indulni, hanem lehet őszinte, igazi kapcsolatod – velem, Istennel. Egészen közeli lehet ez a kapcsolat. Közeli, mert az égbolt megnyílt – ahogy énekeljük a sokak által jól ismert ifjúsági énekekben: „Gyere, énekelj mind velünk, mert fiút küldött az Úr nekünk!”

Fiút, aki által ő még teljesebben megismerhető.

Fiút, aki által nekünk is egyenes utunk van hozzá.

Fiút, aki megáld bennünket is.

Fiút, akinek az átszegezett keze a legcsodálatosabb áldó kéz.

Fiút, akit úgy hívnak: Jézus Krisztus.

„Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” Valóban bennem a létra? Térjünk vissza a fiatalok kérdéséhez. Fabiny Tamástól így hallottam a 2009-es EGOT záróalkalmán:

„Ahol egy hibát megszüntetünk, az egy lépcsőfok.

Ahol egy jajt elnémítunk, egy lépcsőfok.

Ahol egy ártalmas, hazug hangot leintünk, egy lépcsőfok.

Ahol egy tévedésünket beismerjük, két lépcsőfok.

Ahol egy hatalmaskodót rendre intünk, egy lépcsőfok.

(...) Ahol egy éhes szájat megsitítunk, az is nagy lépcsőfok.

(...) Egy csecsemőt kézbe venni, anyjának szépet mondani, leánynak udvarolni, fiúnak visszabiccenteni, minden, ami a világnak valahol örömet ad, a csók, ami addig nem volt, a gyermek, aki most lett, lépcsőfok mind, mind fölfelé...”

Fölfelé, de nem egyedül. Felfelé, de azzal sétálva, akiről a fenti sorok szólnak. Hiszen az általa megismert kegyelem nem feltétlenül ismer lépcsőfokokat, csak ugrásokat. A velünk felfelé haladó Fiú erre is taníthat bennünket. A Fiú, akiről a mi táborunk „építőbrigádja” is tanúságot tett ebben a tavalyi táborban. Az építőbrigád, akik végül is itt hagytak valami létrát. Itt hagyták! De jó! Akkor én is használhatom! – kiálthat fel megtalált válaszával a táborozó! Én is használhatom, hogy elérhessek az Úristenig. Hiszen bennem lehet az a létra, amit itt hagyott az építőbrigád ezen a héten! Ők tényleg itt hagytak valamit. Azt mondták, Istennel élni jó. Azt mondták, Isten áldásával jó továbbindulni. Azt mondták, ez az áldás valódi. Azt mondták, figyeljünk igazán a Fiúra, aki által még jobban megismerhetjük őt. Azt mondták, ha én is kibékülök önmagammal, a saját életemben lévő Ézsaukkal, azaz testvéreimmel és Istennel, akkor enyém lehet az áldás. Az a személyes áldás, amelyet a tábor végén egyenként meg is kaptunk. Az áldás, amelyet a Szentháromság egy Isten ad! Az áldás, amiért eljöttek a táborozók Révfülöpre – mert enélkül nem lett volna érdemes hazamenni. Mint ahogyan Jákób sem akart úgy hazamenni, hogy nem kap igazi, hiteles, valóban csak neki járó áldást! Hát mi se akarjunk továbbindulni az áldás nélkül!

Mesterházy Balázs a Berzsényi Dániel Evangélikus (Líceum) Gimnázium, Kollégium és Szakképző Iskola iskolalelkésze.

„Gyere, énekelj mind velünk, mert fiút küldött az Úr nekünk!”
Fiút, aki által ő még teljesebben megismerhető.
Fiút, aki által nekünk is egyenes utunk van hozzá.
Fiút, aki megáld bennünket is.
Fiút, akinek az átszegezett keze a legcsodálatosabb áldó kéz.
Fiút, akit úgy hívnak: Jézus Krisztus.
„Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” (...) az általa megismert kegyelem nem is feltétlenül ismer lépcsőfokokat, csak ugrásokat. A velünk felfelé haladó Fiú erre is taníthat bennünket.